

Kalervo Mielty

24

runoa

**Ajattoman ja
ajallisen
rajapinnalta**

1. Ihmisen poika

Voi ihmisen poikaa, joka tyytyy ihmisen poikaan joka sanoo minä – tietämättä mistä puhuu.

Vain harva tuntee itsensä, sen ainoan, joka elää muodon takana eikä valehtele itselleen.

Kaukana on totuus häneltä, joka uskoo ulkoiseen sanaan ja vanhoihin tunnustuksiin jotka kertovat sen olevan sitä ja tätä, siellä ja täällä.

Totuus on alussa, tosin myös lopussa, mikäli se on saavuttanut alun eikä vain tule ja mene turhuuksien perässä.

Ajattelet, etkä ole olemassa, koska ajatus rikkoo alkuperäisen ja luo siitä jälkiperäisen.

Heijastuksia ja harhakuvia ovat aivojen tuotteet, leivän murusia, joita elämä on pudottanut totuuden tien oheen.

Elävä leipä ei synny käsien kautta, se ei kuivu eikä homehdu, vaan ravitsee jokaisen, joka kestää sen kovuuden ja suolaisen maun.

Voi ihmistä, joka luottaa toisten tallomiin teihin ja harhapolkuihin.

Itse pitää sinun raivata kaita polkusi ahtaalle portille saakka, ajan ja ikuisen rajalle, missä armo on avain ja kaikki ansiot karisevat maahan.

2. Ylitettävä ihminen

Ihmiseksi tullakseen pitää ensin oppia ulkoa olemaan ihmisiksi ja unohtaa sitten oppinsa, että oppisi asian myös sisältä – jotta se tulisi omaksi.

Ihminen on vain alkusoitto ja välivaihe, joka ei ole tarkoitettu ylistettäväksi, vaan ylitettäväksi.

Vain harvat viitsivät ponnistaa näkemättä sitä rima, jota ei ole.

Kaiken yli pitää sinun kurottaa päästäksesi itsesi yli niin, ettet enää putoa takaisin tietämättömytesi syliin.

3. Ohikulkijoista

Tulkaa ohikulkijoiksi, kehotti muuan ohikulkija, joka oli löytänyt tien, totuuden ja elämän.

Ihmiset eivät häntä ymmärrä, vaan tarttuvat kaikkeen katoavaan.

Etsikää, niin te löydätte, sanoi sama ohikulkija, joka oli matkannut jo itsensä ohi.

Ja ihmiset etsivät katsellen vain ulkoisin silmin, näkemättä mitään.

Valo loistaa pimeydessä, alusta tuleva valkeus, joka ei koskaan himmene.

Voi ihmisparkaa, joka pimeyttä rakastaen vaeltaa maailman teitä.

Niin pitkä on matka – turhuuksista turhuuksiin!

4. Oikeus todella olla

Kuka voi lausua valehtelematta: ”Minä olen?” Vain ne harvat, jotka todella ovat, eivätkä vain tule ja mene rakentamatta pysyvää majaa.

Ihmisen pojilla on maalliset majansa, vaan ei sillä Ihmisen Pojalla, joka on syntynyt edellisen työstä ja jonka ylle Jumalan Poika voi laskea telttamajansa.

5. Turhuuksien turhuus

Turhuuksien turhuus, totesi muuan jo kauan sitten ja jatkoi: kaikki on turhuutta!

Kaikki on tarpeen, että turhuus tulisi näkyviin, että se voidaan kokea, että siihen kyllästytään ja nousee sen yli.

Mutta niin on ihminen rakastanut maailmaa, että antoi oman itsensä, että se ei koskaan vapautuisi.

Rakasta, kärsi ja unhoita – kunnes muistat ja heräät unestasi, jota olet kutsunut elämäksi.

6. Suureksi tulemisesta

Tulkaa suureksi, mutta varokaa ihailemasta suuruuttanne, ettette halkea.

Monet ovat paisuneet ja kärsivät mielipöhostä, kun eivät saa arvostusta.

Kunnian haluaminen kielii kunniallisuuden vajauksesta, jota pitää paikata mitalein ja kunniakirjoin.

Hengen suuruus rakentuu turhasta tyhjentyneen mielen päälle.

Mieli sinänsä on vain elämän kääntelemä tuuliviiri, tänään se näyttää tätä, huomenna jotakin muuta.

Kuin pystysuoralta viivalta tulee mielen katsella maailmaa,

nähdessä kaiken, reagoimatta mihinkään.

Se, mikä pätee vaakatasossa, ei kestä pystysuoraa, joka näkee olleen, olevan ja tulevan – tässä ja nyt!

7. Köyhyyden ylistys

Autuasta on köyhyys, mikäli se koskee vain ainetta ja mieltä, niin että keho pysyy elossa, ja mieli on turhasta tyhjä.

Tyhjenny, niin sinut täytetään, sanoi eräs – tosin toisin sanoin.

Ihminen tarttuu sanaan eikä näe sen taakse.

Hän uskoo Jumalan lausuneen jotakin.

Jumalassa on kaikki. Hän on, Lausumaton, eikä muuta ole.

8. Turhuuden tavoittelusta

Mene, laiska, muurahaisen tykö, katso sen menoja ja viisastu.

Mutta ihminen ahkeroi ja hakee viisautta vain omaksi hyväkseen: aineen, vallan ja kunnian takia, jotka kaikki katoavat viimeisen henkäyksen myötä tai pian sen jälkeen.

Kukapa ajattelee sitä, mitä hänestä jää, kun sydän lyö viimeisen kerran.

Hetken kestäviä muistikuvia läheisille, hautakivi, merkintä kirjaan tai patsas puistoon.

Eivät ne häntä hyödytä, eivät lämmitä sydäntä, jos sisäinen sydänkin on sammunut.

Kaikki turhuus on kuolevaista, miten paljon sitä on sinussa?

9. Terveestä itsetunnosta

Kauneus on katsojan silmissä, paljon useammin sen vastakohta!

Maailman näkeminen pahana lisää omaa hyvyyttä, ainakin omahyväisin silmin, jotka rakentavat kaunistaa minäkuvaa.

Mitä on terve itsetunto? Sitä, ettei luule liikoja eikä liian vähän, vaan katsoo itseään haukan silmin, jotka näkevät arvokkaat asiat jo kaukaa.

Haukkana tulee sinun lentää kaiken katoavan yllä etsien nousevia virtauksia, jotka kohottavat sinut itsesi yli, mikäli sulkasatosi on ohi ja siipesi valmiit.

10. Hyvästä ihmisestä

Kaikien suvaitseva, mikäli sopii minulle. Kaiken sen tuomitseva, mikä ei minulle sovi – sellainen on ihminen luonnollisessa tilassaan, vailla sivistyksen luomaa kuorta, joka karisee pois, kun elämä raapaisee pintaa.

Hyvän ihmisen katse on kiero, hän näkee vain hyvän ja pahan ja poimii makeat rusinat itselleen valittaen pian vatsakipua.

Mitä on todellinen hyvinvointi? Hetken huvi ja nautinto,

vai jotakin kestäväää, joka ravitsee muunkin kuin mielen ja vatsan.

Mieleni, miksi olet minussa niin levoton?

Missä on rauha, joka ei katoa elämän tuulissa?

Kuka uskoo aisteihin ja ajatukseen, loogiseen empirismiin, joka vannoo ehdollisin silmin?

Hullutusta on henki hengettömille, harhakuvia järjeksi niille, jotka ovat ylittäneet ajan luomat rajat.

11. Salattu tulee julki

Aika ja tila – ihmismielen leikkikenttä, kaitsijaa vailla.

Kuka kaitsee kuritonta mieltä, joka kiertää omaa kehäänsä ja väittää tuntevansa totuuden?

Turha on opettaa oppinutta – varsinkaan vähän ja väärin oppinutta, joka suojaa tietämättömyyttään ylen juhlallisin termein.

Moni sumentaa vetensä näyttääkseen syvemmältä, peittääkseen linnakkeensa sisäiset sortumat.

Kaikki salattu tulee julki, totesi eräs, jolta mikään ei ollut salassa.

Kukaan ei ole turvassa, ainakaan itseltään – siltä, joka on läsnä, kun tuomitaan – mikäli tuomitaan!

12. Jälkiperäisestä alkuperäiseen

Tunne on teko, ajatus on teko, kuka voisikaan olla tekemättä mitään?

Vain sellainen, jonka teko ei lähde itsestä, vaan siitä, mikä ei tunne ehdollistumia.

Ihmiset ovat maallisen elämän luomia marionetteja, omien ajatustensa orjia.

He luottavat ehdolliseen eivätkä edes pyri näkemään sen sisään ja taakse, luodusta luomattomaan, jälkiperäisestä alkuperäiseen.

Hullutusta on luomaton luodulle, joka on kadottanut alkuperäisen yksinkertaisuutensa ja tullut kaksinaiseksi – sellaiseksi, joka näkee kaiken kahtena eikä siten mitään oikein.

Kuka kohdistaisi silmät ja kääntäisi katseen sisään, niin että kaikki jokin jää taakse ja ei-mikään nousee esiin?

13. Pimeyden rakastamisesta

Tulkoon pimeys, ja pimeys tuli – lausui ihminen astuen luolaansa ja alkaa kaivaa aarteita maan uumeista:

iloa, onnea, rikkautta, valtaa ja kunniaa.

Oi mikä autuus ja harmi, että kaikki häviää niin pian.

Ihminen etsii eliksiiriä, jatkoa pienelle itselleen ja kaikelle sille, mistä se nauttii.

Jumalallakin on sijansa, kunhan sopeutuu ihmisen tahtoon ja täyttää hänen toiveensa – vaatimatta mitään.

Ihminen on kaiken mitta ja mittaa kaiken – ymmärtäen vain hyvin vähän.

Mitta ei ulotu ikuiseen eikä yksikään käsite puhu totta.

Sanat viittovat luolan nurkalta toiselle – välttämällä sen suuta.

Valo on vaarallista – etenkin hengen valo, joka tuhoaa kaiken tilapäisen.

Anokaa viisautta, että kestäisitte totuuden – totesi eräs, toisin sanoin.

14. Tämän hetken välttämisestä

Monet elävät eilisessä, sen muistoissa, murheissa ja iloissa, joita ei enää ole.

Toiset elävät huomissa: peloissa, toiveissa ja odotuksissa, joita ei vielä ole.

Eilinen on mennyt, huomina kantaa murheet ja ilot itsessään: miksi huolta siis kantaa?

Ihminen voi elää vain hetkessä, mutta hänen mielensä on kuin marmorikuula kaltevilla pinnalla – vierimässä eteen, vierimässä taakse – mihin tahansa maa alla viettää.

Todellisuudessa maa ei vietä minnekään, jokin vain horjuttaa tasapainoa kuulan sisällä, mielen kuvitelmissa.

Kuvitella elävänsä on eri asia kuin eläminen, missä mieli ei lähde pakoon, eikä itse juokse itseltään karkuun.

Ihminen pitää itseään hännästä kiinni ja kiertää riemukasta kehää kissanpennun tapaan – päätyttä minnekään. Hän talloo polkunsa lujaksi, että voi myöhemmin toistaa entiset typeryytensä.

Mikä pysäyttäisi kaiken turhaan liikunnan ja tuhlauksen, joka ei tuota mitään pysyvää: onni vai onnettomuus, uni vai herätys, elämä vai kuolema?

Mikään ei voi pysäyttää vierivää palloa paikalleen, ellei se sisällä jotakin liikkumatonta, joka ei alistu maalliseen tanssikutsuun.

Se on äärettömän raskasta ja äärettömän kevyttä, koska sitä ei voi määritellä.

Se on kaiken liikkuvan liikkumaton ydin, joka sisältää kaiken ja ei mitään.

15. Unessa eläjästä

Valvokaa, sillä liha on heikko – lausui eräs, joka pyysi hereillä, kuolemankin jälkeen.

Uni ja kuolema ovat velipuolia, hengen kannalta kaksosia, mikäli nukkuja ei osaa valvoa.

Vain harvat heräävät unestaan, vielä harvemmat pysyvät hereillä, sillä koko elämä on unta.

Minä, sinä ja hän – eilen, tänään ja huomenna – ovat mielen luomuksia, jotka jättävä pois ainoan olevan – sen, joka ei ole mitään ja siitä huolimatta sisältää kaiken.

Kuka ymmärtäisi ajatonta, muuta kuin ajallisesti eli väärin. Ajallinen ei yllä ajattomaan, eikä elämän puu sisälly lakastuviin lehtiin. Puussa pysyvät saavat siitä ravintonsa, mutta itse puuta he eivät tunne eivätkä tunnusta.

Ihminen on kuin tulessa lepattava koivunlehti, joka kellastuu pian ja putoaa maahan.

Vain hupsu pysähtyy sen kohdalle, poimii maasta ja liimaa takaisin puuhun, turhaksi koristeeksi uusien silmujen sekaan.

Kaikella on aikansa, ja kaikella ajallisella loppunsa.

Aika parantaa haavat – sanotaan, kun ei oteta huomioon, että aika on vain elokuva, ja sinä olet pelkkä projektori, joka ei virtalähdettään tunne.

Missä on hän, joka katkaisee filmin ja toteaa: *consummatum est*, se on täytetty!

16. Kuolematon keho

Kenellä on keho, joka kestää tullen ja kuoleman?

Ihmisen Pojan keho, joka on valmistunut salassa ihmisen pojalta.

Se ei synny pelkistä ansioista ja armosta, vaan todeksi eletystä totuudesta, joka ei vilppiä ja valhetta tunne, eikä enää katso henkilöön. Kukapa ei katsoisi henkilöön, silloin kun tuttu asettuu vierasta vastaan?

Vain itsestä vapaa, Itseen yhdistynyt, joka ei etsi omaansa, koska sitä ei enää ole.

17. Mielen vapauttamisesta

Tulkaa rikkaiksi, voidaksenne tulla köyhiksi – oikealla tavalla – niin että mieli kyllästyy kaikkeen tilapäiseen ja ohimenevään ja ettei mikään maallinen nautinto enää vedä puoleensa.

Vain harvat osaavat kyllästyä ennen muita ja rikkoa vanhat arvot, joita sukupolvet ovat pitäneet pyhinä.

”Mutta minä sanon”, sanoi eräs, ja tuli naulituksi ristiin.

Kärsimys on palkkio, joka odottaa kaikkia hengen teille astuvia.

Kuolema kuolleen suhteen on siunaus, joka johtaa elämään.

18. Turhan keräilystä

Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä he eivät kaipaa itseensä mitään lisäystä.

Rauhattomia ovat ne, jotka haluavat ja odottavat jotakin – usein kuolemaansa saakka.

Isoaminen ja janoaminen ovat sitä, ettei pyydä itselleen mitään, vaan luopuu kaikista haluistaan ja typeristä käsityksistään.

Hyvä ja paha ovat sen joen virtauksia ja vastavirtauksia, jonka pinnalla ihminen soutaa ja huopaa syntymästä kuolemaan.

Koko ihmisyyden kuolema on harvinaista, mutta kadotustuomio hyvin tavallista – missä kaikki turhanpäiväinen ja maasidonnainen katoaa jäljettömiin, ja vain siemen ja syyt jäävät odottamaan parempaa maaperää.

Ihminen on hyvä keräilijä, mutta huono valitsemaan sellaista, jonka voi varastoida ja jota ei mikään voi turmella tai varastaa. Hän kerää irrallisia sanoja ja tavaroita, joille todellisuus nauraa todeten: liian inhimillistä, aivan liian inhimillistä!

Inhimillinen on oivallista polttoainetta, se lämmitteä mieltä ja jalkoja, mutta ei sydäntä, joka voisi ymmärtää myös sisäisen kutsun eikä juoksisi turhuuden perässä – tullen turhaksi itsekkin.

19. Ecce homo

Katso ihmistä – tosin vasta silloin, kun hän on tullut ihmiseksi, kun työ on tehty ja temppele avoin ylhäälle saakka.

Ihminen on Pyhän Hengen temppele, tosin vain teoriassa, sillä hän asustaa sen eteisessä katsellen ulos maailmaan.

Vain harvat ovat astuneet sisään, vielä harvemmat kaikkein pyhimpään, joka vasta antaa pelastuksen – mikäli ihminen tahtoo tulla ikuiseksi – ja hyvin monet haluavat, mutta heidän tahtonsa on kelvoton.

Kärsimyksen tulen pitää polttaa ihmisen tahtoisesta puhtaaksi, että se voisi ottaa vastaan ja kestä temppelele kupolista tulevan valon, joka ei koskaan sammuu.

20. Paras ystävä ja vihollinen

Ihminen on itsensä paras ystävä ja pahin vihollinen, mikäli ystävä pitää yllä harhakuvia itsestä ja elämästä, joissa minä on jotakin tärkeää, ja elämä kantaa perille saakka.

Minä on huojuva silta, joka voi johtaa katoavasta katoamattomaan, mikäli se ylitetään kaiteisiin tarttumatta, jättämättä jälkiä.

Joka elämänsä kadottaa, hän löytää, totesi eräs – elämänsä kadottanut.

21. Maahan haudattu leiviskä

Minne kaivoit leiviskäsi, sinä oravan kaltainen?

Muistatko vielä paikan ja kuvittelet löytäväsi sen hädän hetkellä – tai kun hetkesi lyö?

Kaikki maahan kaivettu palaa maahan – sinä sen mukana, mikäli olet aarteittesi orja etkä hengessä vapaa.

Voi ihmistä, joka luottaa maalliseen hyvään: aineeseen, valtaa ja kunniaan!

Tyhjäksi huomaat itsesi, pois riisutuksi kaikista aar-teistasi, jotka eivät henkesi katsetta kestä.

22. Leilin kovettuminen

Voi sinua, kaikesta kaiken tietäjää. Paljosta olet sinä täyttynyt – omasta mielestäsi miltei täydellistynyt.

Kiintoajatuk-
sia ovat parhaimmat päätelmäsi, lainaa toisilta – kiintoajatteli-
joilta.

Totuuksia on leilisi täynnä, suhteellisia totuuksia, jotka eivät siedä mitään uutta.

Kaikella on aikansa, ja kaikella ajallisella paikkansa maailman harhojen historiassa, jota eräs kutsui riivaajien viisaudeksi.

Kuka kestäisi alati uutta, sitä alkuperäistä, joka ei istu jälkiperäiseen muottiin?

Kallis on vanha leili ihmiselle, sitä kalliimpi mitä kovemmaksi tullut elämän saatossa – elämän saasteista.

Vain kärsimys voi pehmittää kovettuneen kuoren, joka vannoo totuuden nimiin – tuntematta totuutta.

23. Ihminen on vain siemen

Ihminen ei ole mikään itseisarvo – muuta kuin ehkä omasta mielestään ja läheisten silmin.

Hän on siemen, joka kylvetään elämään, että se kasvaisi ja tuottaisi satoa sielun nälkää.

Paljon on nälkäisiä sieluja, jotka jäävät ravintoa vaille, kun persoonan kylvö on mennyt hukkaan.

Missä on lyhde, missä sen tähkät, kysyy noutaja jälkeensä sadon – ja vastaa itse: voi sinua, tuhlaajapoika, turhuuteen tuhlasit elämäsi lahjan.

Mihin talletit, siihen sinäkin tallennuit!

24. Oman temppelin puhdistus

Moni ulkoistaa temppelinä puhdistuksen ja uskoo sen tuottavan tulosta, kunhan eteisen pinnat on pesty.

Kaikkein pyhin on aina puhdas eikä se siedä ihmisen kättä ja mieltä, vaan laskee sisälle vain puhtaan sydämen.

Kirkkosalissa on monta laivaa, käytävää ja istuinriiviä – puhumattakaan kellarin synkistä sopukoista, ne kaikki kaipaavat puhdistusta.

Ei tosin maalia, joka peittäisi ne elämän jättämät jäljet, joissa ei elämää ole.

Moni kaunistaa kirkkonsa ulkoseinät. Harvat ahkeoivat sen sisällä, sillä sisäinen työ ei tuota ulkoista arvostusta, vaan kärsimystä.

Kukapa tahtois nähdä omat puutteensa ja epäpuhtautensa totuuden valossa, jota vain sankarit voivat sietää.

Ihminen ei voi voittaa maailmaa – muuta kuin itsessään – ja sen myötä kaikessa!

Kalervo Mielty
2018

ISBN 978-952-68747-9-1